

บทที่ 7

การอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาเรื่องการแปรของหน่วยเสียงสระสูงในภาษาไทยถิ่นสงขลาตามตัวแปรทางสังคมบางประการ มีสมมติฐานคือ คนที่พูดภาษาสงขลากำลังเลือกใช้หน่วยเสียงสระในคำบางคำเหมือนกับหน่วยเสียงสระในคำภาษาไทยกรุงเทพฯ และปัจจัยทางสังคมเกี่ยวกับอายุ และถิ่นที่อยู่อาศัยมีอิทธิพลต่อการแปรของภาษา ตัวแปรเกี่ยวกับอายุในการศึกษา ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มอายุประชากรไว้ 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเด็ก (อายุ 10-20 ปี) กลุ่มผู้ใหญ่ (อายุ 35-45 ปี) และกลุ่มคนชรา (อายุ 60-70 ปี) ส่วนตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ผู้วิจัยกำหนดถิ่นที่อยู่อาศัยของประชากร 2 กลุ่ม ได้แก่ ชุมชนเมือง (อำเภอเมือง) และชุมชนชนบท (อำเภอสะบ้าย้อย)

ในการทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียงสระสูง ผู้วิจัยใช้คำทดสอบ 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มคำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <ิ> กลุ่มคำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <ึ> และกลุ่มคำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <ู> โดยให้ประชากรตัวอย่างออกเสียงคำทั้ง 3 กลุ่ม ผู้วิจัยพบว่าผู้พูดภาษาสงขลาออกเสียงหน่วยเสียงสระสูงแต่ละหน่วยเสียง ดังนี้

คำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <ิ> มีการออกเสียงเป็น [i:] และ [e:]

คำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <ึ> มีการออกเสียงเป็น [i:] และ [ɔ:]

คำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <ู> มีการออกเสียงเป็น [u:] และ [o:]

ข้อมูลการออกเสียงของประชากรทั้ง 3 กลุ่มดังกล่าว ผู้วิจัยสามารถจำแนกลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงสระสูงในภาษาสงขลาได้เป็น 2 กลุ่ม ตามลักษณะการออกเสียงสระได้แก่ กลุ่มเสียงสระสูง [i:, i:, u:] และกลุ่มเสียงสระกลาง [e:, ə:, o:] ลักษณะการออกเสียงเช่นนี้เป็นเพียงการแปรของการออกเสียงในภาษาสงขลา กล่าวคือเสียงที่แตกต่างกันไม่ได้ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไป

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยถือว่าลักษณะการออกเสียงสระสูงเป็นเสียงสระกลางเป็นลักษณะการออกเสียงตามแบบภาษาสงขลาดั้งเดิม ส่วนการออกเสียงสระสูงเป็นเสียงสระสูง ถือว่าเป็นลักษณะการออกเสียงตามแบบภาษาไทยมาตรฐาน โดยผู้วิจัยยึดถือตามความเห็นของ เจ มาร์วิน บราวน์ (J. Marvin Brown, 1965) กล่าวคือ บราวน์มีความเห็นว่า คำไทยดั้งเดิมที่มีเสียง *i:, *i:, *u: จะออกเสียงเป็น e:, ə:, o: ตามลำดับโดยมีโครงสร้างพยางค์และวรรณยุกต์ดั้งเดิมเป็นเงื่อนไขของการเปลี่ยนแปลง บราวน์เชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวข้างต้นปรากฏมานานแล้วอย่างน้อยตั้งแต่ ค.ศ. 1750 (ดูภาพประกอบ 3 หน้า 12) ภาษาสงขลา ค.ศ. 1965 นั้นพัฒนามาจากภาษาสงขลาดั้งเดิมปี ค.ศ. 1750 ซึ่งพัฒนามาจากภาษานครศรีธรรมราชดั้งเดิมปี ค.ศ. 1600 อีกทีหนึ่ง ในภาษานครศรีธรรมราชดั้งเดิมปี ค.ศ. 1450 ซึ่งเป็นที่มาของภาษานครศรีธรรมราชดั้งเดิม ปี ค.ศ. 1600 การออกเสียงสระสูงเป็นเสียงสระสูงหรือสระกลางภายใต้เงื่อนไขเฉพาะก็มีปรากฏให้เห็นแล้ว

สำหรับการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของภาษากับตัวแปรทางสังคม โดยใช้วิธีคำนวณหาค่าไค-สแควร์ ซึ่งกำหนดระดับนัยสำคัญไว้เท่ากับ .05 ผลการวิเคราะห์อาจกล่าวโดยสรุปได้ดังนี้

1. การแปรของสระสูงกับตัวแปรอายุ

การแปรสระสูงกับตัวแปรอายุสรุปได้ 2 ลักษณะตามการวิเคราะห์โดยไม่จำแนกถิ่นที่อยู่อาศัย และโดยจำแนกถิ่นที่อยู่อาศัย

1.1 กลุ่มคำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <ิ>

เมื่อพิจารณาโดยไม่จำแนกถิ่นที่อยู่อาศัย ผู้วิจัยพบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา กล่าวคือประชากรที่มีอายุต่างกันจะใช้รูปแปรเสียงสระแตกต่างกัน โดยเด็กใช้รูปแปรเสียงสระ [i:] ซึ่งเป็นการออกเสียงสระเหมือนคำในภาษาไทยกรุงเทพฯมากกว่าผู้ใหญ่ และคนชรา และในทางตรงกันข้ามคนชราใช้รูปแปรเสียงสระ [e:] ซึ่งเป็นการออกเสียงสระเหมือนคำในภาษาสงขลาไว้ได้มากที่สุด และมากกว่าอัตราการออกเสียง [e:] ของผู้ใหญ่และเด็ก ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาโดยจำแนกถิ่นที่อยู่อาศัย ผู้วิจัยพบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงสระของคนในชุมชนเมือง โดยเด็กจะใช้รูปแปร [i:] มากกว่าผู้ใหญ่ และคนชรา และในทางตรงกันข้ามคนชราจะใช้รูปแปรเสียงสระ [e:] มากกว่าผู้ใหญ่ และเด็กตามลำดับ สำหรับในชุมชนชนบท พบว่าอายุไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงสระของคนในชนบท และเป็นที่น่าสนใจที่เด็ก และคนชราในชุมชนชนบทจะใช้รูปแปร [e:] มากกว่ารูปแปร [i:] ส่วนผู้ใหญ่ จะใช้รูปแปร [i:] มากกว่ารูปแปร [e:]

1.2 กลุ่มคำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <ึ>

เมื่อพิจารณาโดยไม่จำแนกถิ่นที่อยู่อาศัย ผู้วิจัยพบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา กล่าวคือประชากรที่มีอายุต่างกันมีผลทำให้การใช้รูปแปรของหน่วยเสียงสระแตกต่างกันไปด้วย โดยเด็กจะใช้รูปแปร [ɪ:] มากกว่าผู้ใหญ่ และคนชรา ในลักษณะที่ตรงกันข้าม คนชราจะใช้รูปแปร [ə:] มากกว่าผู้ใหญ่ และเด็ก ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาโดยจำแนกถิ่นที่อยู่อาศัย พบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงสระของคนที่อยู่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง และชุมชนชนบท โดยทั้งในชุมชนเมือง และชุมชนชนบท เด็กจะใช้รูปแปร [ɪ:] มากกว่าผู้ใหญ่และคนชรา ในขณะที่คนชราใช้รูปแปร [ə:] มากกว่าผู้ใหญ่และเด็ก และมีข้อสังเกตว่าคนที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบททุกกลุ่มอายุ ใช้รูปแปรเสียงสระ [ɪ:] ซึ่งเป็นการออกเสียงสระตามแบบคำในภาษาไทยกรุงเทพฯ มากกว่าใช้รูปแปร [ə:] ตามลักษณะการออกเสียงสระในภาษาสงขลา

1.3 กลุ่มคำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประกอบด้วยรูปสระ <ุ>

เมื่อพิจารณาโดยไม่จำแนกถิ่นที่อยู่อาศัย ผู้วิจัยพบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา กล่าวคือ ประชากรที่มีอายุต่างกันจะใช้รูปแปรของหน่วยเสียงสระแตกต่างกันโดยเด็กจะใช้รูปแปร [u:] มากกว่าผู้ใหญ่ และคนชรา และในทางตรงกันข้ามคนชราจะใช้รูปแปร [o:] มากกว่าผู้ใหญ่ และเด็ก ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาโดยจำแนกถิ่นที่อยู่อาศัย พบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงสระของคนที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง โดยเด็กจะใช้รูปแปร [e:] มากกว่าผู้ใหญ่และคนชรา ในขณะที่คนชราใช้รูปแปร [o:] มากกว่าผู้ใหญ่และเด็ก ตามลำดับ สำหรับในชุมชนชนบท ผู้วิจัยพบว่าอายุไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงสระของคนที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบท เพราะประชากรทั้ง 3 กลุ่ม ใช้รูปแปร [o:] มากกว่ารูปแปร [e:] แม้ว่าคนชราจะใช้รูปแปร [o:] มากกว่าผู้ใหญ่และเด็ก แต่ก็มีอัตราการใช้ที่ใกล้เคียงกัน

เมื่อพิจารณาลักษณะการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงสระสูงในคำทั้ง 3 กลุ่มแล้ว ผู้วิจัยใคร่จะกล่าวโดยสรุปว่า อายุมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงสระสูง โดยเฉพาะคนที่มีอายุต่างกันที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองจะออกเสียงสระในคำทั้ง 3 กลุ่มแตกต่างกัน แต่คนที่มีอายุต่างกันที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงสระสูงในภาษาสงขลา เพราะพบว่ามีเพียงกลุ่มคำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประกอบด้วย <๓> กลุ่มคำเดียวเท่านั้นที่คนที่มีอายุต่างกันชุมชนชนบทออกเสียงสระแตกต่างกัน

2. การแปรของสระสูงกับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย

การแปรของสระสูงกับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย สรุปได้ 2 ลักษณะตามการพิจารณาโดยไม่จำแนกอายุ และจำแนกอายุ

2.1 กลุ่มคำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <๓>

เมื่อพิจารณาโดยไม่จำแนกอายุ ผู้วิจัยพบว่าถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา โดยประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองใช้รูปแปร [i:] มากกว่าประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทในอัตราที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดในทางที่ตรงกันข้ามประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแปร [e:] มากกว่าประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง และเมื่อพิจารณาโดยจำแนกอายุ ผู้วิจัยพบว่าถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงสระของประชากรทั้ง 3 กลุ่ม โดยประชากรทั้ง 3 กลุ่มไม่ว่าจะเป็นเด็ก ผู้ใหญ่ และคนชราจะออกเสียงลักษณะเดียวกัน กล่าวคือเด็ก ผู้ใหญ่ และคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองจะใช้รูปแปร [i:] มากกว่าเด็ก ผู้ใหญ่ และคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทตามลำดับ

2.2 กลุ่มคำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <๓>

เมื่อพิจารณาโดยไม่จำแนกอายุ ผู้วิจัยพบว่าถิ่นที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา กล่าวคือ ประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง และชุมชนชนบทใช้รูปแปร [๓:] มากกว่ารูปแปร [๑:] เหมือนกันแม้ว่าประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองจะใช้รูปแปร [๓:] มากกว่าประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทแต่ก็มีอัตราการใช้ที่ใกล้เคียงกันมาก

เมื่อพิจารณาโดยจำแนกอายุ พบว่า ถิ่นที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงสระของเด็ก และคนชรา แต่ถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงสระของผู้ใหญ่ กล่าวคือ เด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองกับเด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแปร [๓:] มากกว่ารูปแปร [๑:] ในอัตราที่ใกล้เคียงกันมาก และคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองกับคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแปร [๓:] มากกว่ารูปแปร [๑:] โดยใช้รูปแปร [๓:] ในอัตราร้อยละที่เท่ากัน ส่วนผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองใช้รูปแปร [๓:] มากกว่าผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบท และใช้รูปแปร [๑:] น้อยกว่าผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบท

2.3 กลุ่มคำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <๔>

เมื่อพิจารณาโดยไม่จำแนกอายุ พบว่าถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา โดยประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองใช้รูปแปร [๓:] มากกว่าประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทในอัตราที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด และเมื่อพิจารณาโดยจำแนกอายุ พบว่า ถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงสระของประชากรทั้ง 3 กลุ่ม โดยประชากรทั้ง 3 กลุ่มไม่ว่าจะเป็น เด็ก ผู้ใหญ่ และคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองใช้รูปแปร [๓:] มากกว่า เด็ก ผู้ใหญ่ และคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทตามลำดับ

ผู้วิจัยจึงใคร่สรุปว่า ถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา โดยเฉพาะคำที่มีรูปเขียนประสมด้วยรูปสระ <๓> และ <๔> เพราะอัตราการใช้รูปแปรเสียงสระของประชากรทั้ง 3 กลุ่มที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง กับที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบท แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ถิ่นที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรของสระสูงในการออกเสียงคำที่มีรูปเขียนประสมด้วยรูปสระ <๓> เพราะประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง และชนบทใช้รูปแปร [๓:] มากกว่า [๑:] ในลักษณะเดียวกัน

การอภิปรายผล

การแปรเสียงสระสูงในภาษากันสังฆาดังกล่าวข้างต้น เป็นการแปรที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางสังคมคือ อายุ และถิ่นที่อยู่อาศัย การนำเรื่องอายุและถิ่นที่อยู่อาศัยเข้ามาพิจารณาในการศึกษาการแปรของภาษา นอกจากจะทำให้เห็นความหลากหลายในการใช้ภาษาของคนต่างวัย และความหลากหลายในการใช้ภาษาของคนที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยต่างกันแล้ว การแปรเสียงสระสูงในภาษาไทยถิ่นสังฆายังมีความสำคัญในขั้นที่เป็นปรากฏการณ์ที่สื่อแสดงแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่กำลังดำเนินอยู่เรื่อย ๆ (Sound change in progress) ลักษณะการเปลี่ยนแปลงในภาษาสังฆาที่กำลังดำเนินอยู่คือ การออกเสียงสระของคำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <๓> <๔> และ <๕> เมื่อพิจารณาอัตราการใช้รูปแปร [i:, i:, ะ:] และ [e:, ะ:, ะ:] ของคนชรา ผู้ใหญ่ และเด็ก จะเห็นว่าคนชราเป็นกลุ่มประชากรที่คงการออกเสียงหน่วยเสียงสระสูงในภาษาสังฆาเป็นเสียง [e:, ะ:, ะ:] ซึ่งเป็นลักษณะการออกเสียงสระแบบดั้งเดิมในภาษาสังฆาไว้ได้มากที่สุด ในขณะที่ผู้ใหญ่ และเด็กมีการออกเสียงเป็น [i:, i:, ะ:] ซึ่งเป็นการออกเสียงสระตามแบบคำภาษาไทยกรุงเทพฯ มากกว่าคนชรา และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยกับตัวแปรภาษาก็จะพบว่าคนในชุมชนเมืองมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงมากกว่าคนในชุมชนชนบท

หากเปรียบเทียบให้ภาษาของคนชราเป็นตัวแทนภาษาในอดีต ภาษาของผู้ใหญ่เป็นตัวแทนภาษาในปัจจุบัน และภาษาของเด็กเป็นตัวแทนภาษาในอนาคต เราก็จะพบว่าการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงของหน่วยเสียงสระสูงในภาษาสังฆาจากการออกเสียงแบบดั้งเดิมเป็นแบบภาษาไทยมาตรฐานมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นกับเด็กมากกว่าผู้ใหญ่ และคนชราตามลำดับ โดยเฉพาะเด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง ทั้งนี้เพราะว่าวัยเด็กและสภาพชุมชนเมืองเป็นสิ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและการเปลี่ยนแปลงครั้งนั้นคงมีลักษณะที่จะเพิ่มทวีคูณขึ้นเรื่อย ๆ เพราะเมื่อผู้ใหญ่ และคนชราได้ตายไปจากชุมชนรูปแบบการใช้ภาษาของเขาจะถูกเลิกใช้ไปด้วยเหลือแต่ภาษาของเด็ก และอาจเป็นไปได้ว่าในอนาคตลักษณะการออกเสียงสระแบบดั้งเดิมคือ [e:, ะ:, ะ:] ในภาษาสังฆาที่ใช้ในการออกเสียงคำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <๓>, <๔>, <๕> ก็คงมีคนใช้ลดลงไปเรื่อย ๆ จนในที่สุดอาจหายไปหรือไม่ปรากฏใช้ เพราะผู้พูดภาษาสังฆาเปลี่ยนมาใช้หน่วยเสียงสระ [i:, i:, ะ:] ซึ่งเป็นการออกเสียงสระตามแบบคำภาษาไทยกรุงเทพฯ แทน

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาจากอัตราหรือผลของการใช้รูปแปร [ɛ:] ที่มากกว่า อัตราการใช้รูปแปร [e:] และ [u:] ตามลำดับในการออกเสียงคำแต่ละกลุ่มของประชากรทั้งหมด ข้อมูลที่มีดูเหมือนว่าจะบ่งชี้ให้เห็นถึงแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงในภาษาสงขลาที่น่าสนใจบางประการ กล่าวคือ คำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <เ> ดูเหมือนจะเปลี่ยนแปลงก่อนคำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <ุ> และ <ู> และคำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <ุ> ดูเหมือนจะเปลี่ยนแปลงช้าที่สุด

ในขณะที่ประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง และชุมชนชนบทมีแนวโน้มที่จะออกเสียงคำที่มีรูปเขียนประสมด้วยรูปสระ <เ> และ <ู> ตามแบบการออกเสียงคำในภาษาไทยกรุงเทพฯ คือใช้รูปแปร [ɛ:] และ [u:] มากกว่า [e:] และ [o:] ตามลำดับ ผู้วิจัยพบว่า เด็ก ผู้ใหญ่ และคนชราทั้งที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง และที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทจะใช้รูปแปร [ɛ:] มากกว่า [o:] ในการออกเสียงคำที่มีรูปเขียนประสมด้วยรูปสระ <เ> การที่ประชากรกลุ่มคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแปร [ɛ:] มากกว่า [o:] เป็นปรากฏการณ์ที่น่าสนใจมาก หากเรากล่าวว่าการใช้รูปแปรรูปแปร [o:] เป็นการคงลักษณะการออกเสียงตามแบบภาษาสงขลาดั้งเดิม และถือว่าชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุด หรือมีโอกาสได้รับอิทธิพลจากภายนอกน้อยที่สุด และประชากรกลุ่มคนชราที่แนวโน้มที่จะรักษาเอกลักษณ์ของการออกเสียงแบบดั้งเดิมไว้ได้มากกว่าประชากรกลุ่มผู้ใหญ่ และเด็กแล้ว การใช้รูปแปร [ɛ:] แทนที่จะเป็น [o:] ตามที่คาดหมายไว้ของประชากรกลุ่มคนชราที่อาศัยอยู่ในชนบทจึงเป็นปรากฏการณ์ที่ต้องการคำอธิบายที่เหมาะสม

ในงานวิจัยของ เจ มาร์วิน บราวน์ (1965) ที่กล่าวถึงวิวัฒนาการของภาษาสงขลาว่ามีวิวัฒนาการมาจากภาษานครศรีธรรมราช (ค.ศ. 1600) ซึ่งพัฒนามาเป็นภาษาสงขลา (ค.ศ. 1750) ก่อนที่จะพัฒนามาเป็นภาษาสงขลาในปัจจุบัน บราวน์ กล่าวว่า ในภาษานครศรีธรรมราช (ค.ศ. 1600) คำไทยดั้งเดิมที่มีเสียงสระ *i:, ɛ:* และ *u: นั้นจะออกเสียงเป็น [i:, ɛ:, u] หรือ [e:, ə:, o:] ในคำพยางค์เป็นซึ่งระบบการเขียนภาษาไทยมาตรฐานมีรูปวรรณยุกต์เอก (Tone 1) และรูปวรรณยุกต์โท (Tone 2) กำกับ หรือคำพยางค์ตาสสระเสียงยาว (Tone 3) ในภาษาสงขลา (ค.ศ. 1750) ลักษณะการออกเสียงสระสูงดังกล่าวข้างต้นยังคงปรากฏอยู่ และเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขเดิม ในภาษาสงขลา (ค.ศ. 1965) การออกเสียงคำไทยดั้งเดิมที่มีเสียงสระ *i:, ɛ:* และ *u: เป็นเสียงสระสูง [i:, ɛ:, u] หรือเป็นเสียงสระกลาง [e:, ə:, o:] โดยมีเสียงวรรณยุกต์

ตั้งเดิมเป็นเงื่อนไขกำหนดก็ยังคงมีอยู่เช่นเดิม และ บราวน์ สันนิษฐานว่ามีการเปลี่ยนแปลงอีกประการที่เพิ่มขึ้นจากเดิมคือ หน่วยเสียงสระกลางบางหน่วยเสียงซึ่งวิวัฒนาการมาจากหน่วยเสียงสระสูงตั้งเดิมได้กลายเป็นหน่วยเสียงสระสูงอีกครั้งหนึ่ง วิวัฒนาการของสระสูงจากภาษานครศรีธรรมราช (ค.ศ.1600) จนถึงภาษาสงขลา (ค.ศ.1965) สรุปเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

ภาพประกอบ 17 วิวัฒนาการของสระสูงจากภาษานครศรีธรรมราช (ค.ศ.1600) จนถึง
ภาษาสงขลา (ค.ศ.1965)

ภาษานครศรีธรรมราช (ค.ศ.1600)	*i:, *i:, *u: > e:, ə:, o: (I ¹ > E ²)	เงื่อนไซ : คำที่มี หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดั้งเดิม 1, 2, 3 ³
↓		
ภาษาสงขลา (ค.ศ.1750)	*i:, *i:, *u: > e:, ə:, o: (I > E)	เงื่อนไซ : คำที่มี หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดั้งเดิม 1, 2, 3
↓		
ภาษาสงขลา (ค.ศ.1965)	*i:, *i:, *u: > e:, ə:, o: 1. (I > E)	เงื่อนไซ : คำที่มี หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดั้งเดิม 1, 2, 3
	2. [Some E (from I) > I]	ไม่ระบุเงื่อนไซ
	หน่วยเสียงสระกลางบางหน่วยเสียง ซึ่งวิวัฒนาการมาจากหน่วยเสียงสระ สูงดั้งเดิม กลายเป็นหน่วยเสียงสระ สูงอีกครั้ง	

ที่มา : ดัดแปลงจาก เจ มาร์วิน บราวน์ (J Marvin Brown, 1965 :
200-206)

¹ I หมายถึง สระสูง [i:, i:, u:]

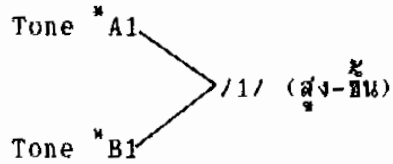
² E หมายถึง สระกลาง [e:, ə:, o:]

³ วรรณยุกต์ดั้งเดิม 1, 2, 3 หมายถึง วรรณยุกต์ดั้งเดิม B, C และ DL ตามลำดับ

เมื่อนำผลการศึกษานี้ของ เจ มาร์วิน บราวน์ (J Marvin Brown : 1965) เปรียบเทียบกับผลการวิจัยชิ้นนี้ ซึ่งเป็นการศึกษาภาษาสงขลาปัจจุบัน ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มคนชรา ออกเสียงคำที่ประสมด้วยรูปสระ <๓> โดยใช้รูปแปร [ɛ:] มากกว่ารูปแปร [e:] ปรากฏการณ์ของภาษาดังกล่าวนี้อาจจะเป็นเพราะว่าเสียงสระกลาง [e:] ซึ่งพัฒนา มาจากเสียงสระดั้งเดิม *i: ได้พัฒนามาเป็นเสียงสระ [ɛ:] อีกครั้งหนึ่งจริงตาม ทักสันนิษฐานของ บราวน์ เพราะจะทำให้ความถี่ของการใช้รูปแปร [ɛ:] สูงขึ้น (กล่าวอีก นัยหนึ่งคือ อัตราการใช้รูปแปร [ɛ:] ของคนชราในชนบทที่ผู้วิจัยคำนวณได้นั้นเหมาะสมมาถึง รูปแปร [ɛ:] ที่พัฒนามาจากเสียงสระดั้งเดิม *i:) ดังนั้นอาจจะเป็นไปได้ว่าการ เปลี่ยนแปลงเสียงสระ e>ɛ: ในการออกเสียงคำที่มีรูปเขียนประสมด้วยรูปสระ <๓> ของผู้พูดภาษาสงขลาปัจจุบัน น่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงภายในตัวภาษาเอง (Internal Change) มากกว่าที่จะเป็นการเปลี่ยนแปลงเพราะอิทธิพลของภาษาไทยมาตรฐาน หรือ การได้รับอิทธิพลภายนอก เช่น สื่อวิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น

ข้อเสนอนแนะ

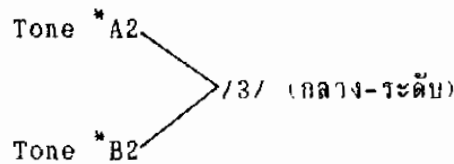
1. จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการที่ภาษาสงขลา กับภาษา ไทยกรุงเทพฯ ออกเสียงสระในคำที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประกอบด้วย <๓>, <๓>, <๓> แตกต่างกัน กล่าวคือ ภาษาไทยกรุงเทพฯ ใช้หน่วยเสียงสระ [i:, i:, e:] แต่ภาษา สงขลาดั้งเดิมใช้หน่วยเสียงสระ [e:, e:, o:] ทั้งนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจเนื่อง มาจากการรวมหน่วยเสียงวรรณยุกต์เป็นหน่วยเสียงเดียวกันในภาษาไทยถิ่นใต้คือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ Tone A1 (คำที่มีอักษรสูงเป็นพยัญชนะต้นไม่มีวรรณยุกต์กำกับ) รวมกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ Tone B1 (คำที่มีอักษรสูงเป็นพยัญชนะต้นและมีวรรณยุกต์เอก กำกับ) เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกัน คือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 (สูง-ขึ้น) ซึ่งเขียน เป็นกฎได้ดังนี้

เช่นคำว่า

(สี, สี่)	————	/si: ¹ /
(พิน, พัน)	————	/phi:n ¹ /
(สุ, สู้)	————	/su: ² /
(หม, หมู่)	————	/mu: ¹ /

นอกจากนี้ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ Tone A2 (คำที่มีอักษรกลางเป็นพยัญชนะต้น และไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ) กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ Tone B2 (คำที่มีอักษรกลางเป็น พยัญชนะต้นและมีรูปวรรณยุกต์เอกกำกับ) เกิดการรวมหน่วยเสียงวรรณยุกต์เป็นหน่วยเสียง เดียวกันเป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 (กลาง-ระดับ) เขียนเป็นกฎได้ดังนี้

เช่นคำว่า

(ดี, ปลากระดี)	————	/di: ³ /
(ดู, ต้นประดู)	————	/du: ³ /
(ปู, ปู่)	————	/pu: ³ /

เป็นที่น่าสังเกตว่าเมื่อภาษาไทยถิ่นใต้เกิดการรวมวรรณยุกต์ใน Tone A1 กับ Tone B1 และคำใน Tone A2 กับ Tone B2 ดังนั้นจึงเกิดเป็นคำพ้องเสียงขึ้น ด้วย เหตุผลดังกล่าวอาจจะเป็นไปได้หรือไม่ว่าเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเสียงสระ ในภาษาสงขลา

อย่างไรก็ตามรายละเอียดดังกล่าวเป็นเพียงข้อสันนิษฐานของผู้วิจัยซึ่งยังไม่สามารถหาหลักฐานมาสนับสนุนข้อสันนิษฐานดังกล่าวได้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าน่าจะได้มีการศึกษาอย่างละเอียดโดยใช้วิธีการสืบสร้างภาษา เพื่อที่จะได้ทราบว่าการใช้เสียงสระที่แตกต่างกันระหว่างภาษาไทยกรุงเทพฯ กับภาษาสงขลาเป็นผลที่เกิดจากการรวมตัวของหน่วยเสียงวรรณยุกต์จริงหรือไม่ และเมื่อนำมาพิจารณาพร้อมกับงานวิจัยอื่นนี้ซึ่งเป็นการทำนาขนาดของภาษาสงขลาอาจทำให้มองเห็นภาพการเปลี่ยนแปลงของภาษานับเป็นการศึกษาภาษาศาสตร์เชิงประวัติ

2. น่าจะมีการศึกษาการแปรเสียงสระสูงในภาษาสงขลากับตัวแปรทางสังคมอื่น ๆ เช่น การศึกษา อาชีพ
3. น่าจะมีการศึกษาการแปรเสียงสระกลางในภาษาสงขลา [e, o > e, o] ว่ามีรูปแบบของการแปรเหมือนกับหน่วยเสียงสระสูงหรือไม่
4. ด้วยวิธีการศึกษาในวิธีเดียวกันนี้ อาจนำไปศึกษากับภาษาไทยถิ่นอื่น ๆ เช่น ภาษาไชยา ภาษาหลังสวน และภาษาสวี เพราะภาษาถิ่นดังกล่าวมีลักษณะการกลายเสียงสระสูง *i:, *i:, *แะ > e:, e:, o: ลักษณะเดียวกับภาษาไทยถิ่นสงขลา เพื่อดูว่ามีการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากปัจจัยทางสังคมอย่างไร และผลที่ได้สอดคล้องกับผลการศึกษาครั้งนี้หรือไม่